

Ο Όσιος Συμεών ο Μονοχίτων και τα κοινά του με τον Όσιο Δαυίδ

/ [Ιερές Μονές](#)

Στις 19 Απριλίου η εκκλησία μας εορτάζει έναν άγιο όχι πολύ γνωστό, για τον οποίο μίλησε στο σημερινό κήρυγμά του ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια, γέροντας Γαβριήλ. Ο Όσιος Συμεών, ο Μονοχίτων και ο Όσιος Δαυίδ ο εν Ευβοία είναι δυο Άγιοι που στήριξαν την ορθοδοξία και τον Ελληνισμό στα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

Διαβάστε τι είπε για τον Άγιο κατά τη σημερινή Θεία Λειτουργία ο γέροντας Γαβριήλ:

«Και τα έτη όλων σας πολλά κι ευλογημένα, με τις πρεσβείες και του Αγίου Συμεών του Μονοχίτωνος και Ανυποδήτου, του σήμερα εορταζομένου Αγίου, ο οποίος έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τον Άγιο της Μονής μας, τον νοικοκύρη της Μονής μας, τον Άγιο Δαυίδ.

Έζησε τον ίδιο αιώνα, το 16ο αιώνα, στην περιοχή της Μαγνησίας. Ο Άγιος Δαυίδ βέβαια έζησε, γεννήθηκε, στην περιοχή της Φθιώτιδος. Ήταν γιος Ιερέως, όπως και ο Όσιος Δαυίδ. Αγαπούσε πάρα πολύ τα γράμματα, όπως και ο Όσιος Δαυίδ και υπήρξε κι εκείνος πρόδρομος του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού.

Την αποστολή, την οποία τέλεσε ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, την εκπλήρωσαν, προ αυτού, αυτοί οι Άγιοι, ο Άγιος Συμεών ο Μονοχίτων... ο Άγιος Δαυίδ...

Μάλιστα, ο Οσιολογιώτατος μοναχός, ο μακαριστός πατήρ Μωυσής ο Αγιορείτης, σε μια μελέτη του αναφέρει ότι σ' εκείνα τα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας, κατά το 16ο αιώνα, οι Άγιοι που κράτησαν το Έθνος, την Ορθοδοξία και τον Ελληνισμό υπήρξαν ο Άγιος Συμεών ο Μονοχίτων και Ανυπόδητος, ο Άγιος Δαυίδ ο εν Ευβοία, ο Άγιος Νικάνωρ, η Αγία Φιλοθέη, στην Αθήνα και ο Πολιούχος της Ναούσης ο Άγιος Θεοφάνης.

Αυτοί εστήριξαν την πίστη των Ορθοδόξων χριστιανών, διότι περιήρχοντο σε πολλά μέρη, πόλεις και χωριά, ίδρυσαν κρυφά σχολεία, στήριζαν ηθικά και οικονομικά τους κατατρεγμένους ραγιάδες και τους ζωντάνευαν την αποσταμένη ελπίδα για τη Λευτεριά.

Τον Άγιο Συμεών τον Ανυπόδητο, ο Κοτζάμπασης, εκεί στην Αγιά, στο χωριό του, στο Βαθύρεμα, τον ήθελε για γαμπρό της κόρης του. Κι έτσι με το ζόρι, με την απειλή ότι, αν δεν παντρευτεί την κόρη του, θα τον στείλει στο παιδομάζωμα, μια νύχτα καλώντας άλλον Ιερέα στο σπίτι του, όχι τον πατέρα Ανδρέα, που ήταν ο πατέρας του Αγίου Συμεών, τον πάντρεψε.

Μετά από ένα χρόνο η γυναίκα του γέννησε ένα αγοράκι. Το βάπτισαν Δημήτρη.

Ο Συμεών περίλυπος, στενοχωρημένος.. Ο πεθερός του κάποια στιγμή τον ρώτησε γιατί είναι έτσι κι εκείνος ομολόγησε ότι το παιδί δεν είναι δικό του, διότι δεν είχε βρεθεί σε συζυγία με τη γυναίκα του.

Τότε ο Κοτζάμπασης θεώρησε ότι συκοφαντεί την κόρη του και διέταξε να στήσουν πυρά, φωτιά στην πλατεία του χωριού για να τον κάψουν ολοζώντανο, ζωντανό...

Πριν τον θέσουν στην πυρά, ο Συμεών ζήτησε μια τελευταία επιθυμία, να κληθεί η γυναίκα του και το παιδί του, που ήταν μόλις μερικών μηνών, στην πλατεία.

Κι εκεί, ενώπιον του κόσμου, απευθύνθηκε στο μηνών παιδάκι του και το ρώτησε

«Ποιος είναι ο πατέρας σου, παιδί μου;» κι εκείνο το παιδάκι παραδόξως, θαυμαστώως, έδειξε τον αγροφύλακα του χωριού.

Ε! Δικαιώθηκε ο Συμεών, έφυγε, πήγε για περισσότερη άσκηση, πέρασε από το Μοναστήρι του Στομίου, του Κομνηνίου, το Κομνήνι, όπως λέγεται, του Αγίου Δημητρίου απ' όπου κι ο Όσιος Δαυίδ πέρασε, που είναι εκεί στην περιοχή της Λαρίσης. Χειροτονήθηκε εκεί Διάκονος, όπως και ο Όσιος Δαυίδ ,εκεί χειροτονήθηκε Διάκονος, και στη συνέχεια, όπως πάλι ο Όσιος Δαυίδ, μετέβη στο Άγιον Όρος, στην Μονή Μεγίστης Λαύρας. Εκεί έμεινε κι ο Άγιος Δαυίδ για αρκετό διάστημα.

Αφού ζούσε με άσκηση και με αρετή, οι μοναχοί της Μονής Φιλοθέου, του Αγίου Όρους, πήγαν και τον παρακάλεσαν να αναλάβει την Ηγουμενία μια που η θέση ήτανε κενή. Παρόλο που δεν το ήθελε υπέκυψε στις παρακλήσεις των μοναχών και πήγε.

Διοικούσε με σεμνότητα, με αυστηρότητα, με αγάπη. Αλλά βλέπετε αυτό το «Εγώ»...Το λέμε κάθε μέρα, άμα δεν υπερβείς το «Εγώ» σου δεν μπορείς να αγαπήσεις, δεν μπορείς να σεβαστείς, δεν μπορείς να κάνεις υπακοή...

Και παρόλο μοναχοί και Αγιορείτες δεν άντεξαν τον τρόπο διοίκησης, τον πήραν, τον δέσανε σ' ένα δέντρο, τον ξυλοκόπησαν, τον κλείσανε στη φυλακή του Πύργου της Μονής.

Με τη βοήθεια ενός Μοναχού δραπέτευσε και πήγε στην περιοχή της Μαγνησίας, εκεί στο Φλαμούρι, στην περιοχή της Αγιάς και έμεινε για πόσο διάστημα, ζώντας κάτω από μια μηλιά, υπομένοντας τον παγετό του χειμώνας και τον καύσωνα του καλοκαιριού.

Είδατε θυσίες που κάναν οι Άγιοι;

Και λέγεται Ανυπόδητος, το λέει η λέξη, διότι ξυπόλητος περπατούσε όπως και ο Όσιος Δαυίδ ένα διάστημα και Μονοχίτων, είχε ένα μόνο τριμμένο ρασάκι, τίποτα άλλο.

Στη συνέχεια περιήρθε τόπους για Ιεραποστολή, τον Τύρναβο, την Ελασσόνα, τα Σέρβια, την Ήπειρο, τη Λαμία και κατά την επιστροφή του πέρασε από την Εύβοια, γι' αυτό συγκαταριθμείται και στους Ευβοείς Αγίους.

Εκεί στη Χαλκίδα πάλι συκοφαντήθηκε.

Εκείνος εκήρυττε τον Λόγο του Θεού στους χριστιανούς, συκοφαντήθηκε από μουσουλμάνους ότι κάνει προσηλυτισμό των μουσουλμάνων στην Ορθόδοξη Πίστη.

«Εγώ», λέει, «μόνο τους Χριστιανούς διδάσκω».

Συνελήφθη και πάλι, ετοιμαζόταν για την πυρά, όμως κάποιες μουσουλμάνες τον

λυπήθηκαν και αλλού γράφει ότι κάποιος μουσουλμάνος, ο οποίος κατήγето από τα μέρη της Αγιάς και τον είχε γνωρίσει παλαιότερα ότι ήταν ένας καλός άνθρωπος, ήσυχος, ειρηνικός, πήγανε στον Πασά, του μίλησαν και έτσι τον απελευθέρωσε ο Πασάς.

Όπως είχε γίνει και με τον Όσιο Δαυίδ, όταν τον συνέλαβαν στη Λιβαδειά, ο Πασάς της Λιβαδειάς. Εκεί βέβαια πήγαν δώσαν γρόσια οι Έλληνες, οι χριστιανοί και έτσι τον απελευθέρωσε ο Πασάς.

Αφού απελευθερώθηκε ο Άγιος Συμεών πήγε και πάλι στη Μαγνησία, στο Φλαμούρι εκεί και ανοικοδόμησε Μονή προς τιμήν της Αγίας Τριάδος.

Όπως είπαμε , πολύ εστήριξε το ποίμνιό του και από θαυματουργικές επεμβάσεις, ιάσεις, του στέλνανε χρήματα οι άνθρωποι και έτσι μπόρεσε και ολοκλήρωσε την ανοικοδόμηση της Μονής.

Πάνω από τα ενενήντα, εκατό και πλέον λένε μερικοί, εταξίδεψε στη Βασιλίδα των πόλεων, στην Κωνσταντινούπολη, να υποβάλλει τα σέβη του στον Οικουμενικό Πατριάρχη και εκεί εκοιμήθη και ετάφη εκεί, στη Χάλκη.

Οι μαθητές του, βέβαια, κατά την Ανακομιδή των λειψάνων, τα μετέφεραν και βρίσκονται στη Μονή του Φλαμουρίου.

Αυτοί οι Άγιοι κράτησαν την πίστη τους, κράτησαν άμυνα, αγωνίστηκαν, έδωσαν Αίμα, όπως λέμε , και έλαβαν Πνεύμα. Και σήμερα είναι συμπολίτες αυτοί οι συνάνθρωποί μας, άνθρωποι ήταν κι αυτοί σαν και μας, αλλά φρόντισαν να ζήσουν την κατά Θεόν Ζωή, όπως έλεγε ο άγιος Γέροντας Κύριλλος, να έχουν συνειδητοποιήσει το σκοπό, τον προορισμό, τους πάνω στη γη και να βάλουν τον Χριστό σαν κέντρο στη ζωή τους.

«Ζω δε ουκέτι εγώ», έλεγε ο Απόστολος Παύλος, το ίδιο λέγανε και οι Άγιοι, «Ζη δε εν εμοί Χριστός».

Ας παρακαλέσουμε τους Αγίους μας να επιβλέπουν και επί την ταπείνωσιν τη δική μας, την αμαρτωλότητα τη δική μας, την αναξιοότητα τη δική μας.

Ενώπιον του Καθαρού Θεού, ενώπιον του Παντοδυνάμου Θεού , ποιος μπορεί να πει ότι είναι κάτι;

Γι' αυτό και οι Άγιοι, έλεγε ο Άγιος Ιάκωβος «είμαι σκυλί ψόφιο», με συγχωρείτε και άλλα επίθετα.

Ας παρακαλέσουμε, λοιπόν , τους Αγίους μας να μας βοηθήσουν και εμείς να συνειδητοποιήσουμε την ευθύνη και τον προορισμό μας πάνω στη γη, όπως και ο σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, πάντοτε τονίζει, να πορευθούμε ταπεινά και σιγανά, ζώντας κάτω από τη Χάρη της Αγίας μας Εκκλησίας και με τα Μυστήριά

της.

Και τότε όταν θα 'ρθει η ώρα για τον καθένα μας να μπορούμε να παραδώσουμε εν μετανοία και εν εξομολογήσει το Πνεύμα μας, την ψυχή μας στα χέρια του Ζώντος Θεού κι Εκείνος ας μας κατατάξει, όλους μας, μηδενός εξαιρουμένου, κάπου στο Φως της Ζωής, Αμήν».

Γέρων Γαβριήλ

Ηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Δαυίδ

(Κήρυγμα κατά την εορτή του Αγίου Συμεών του Μονοχίτωνος και Ανυποδήτου.

Ι.Μ.Οσίου Δαυίδ, 19/4/2021)